[Facsimilul cronicii lui Ion Pachia Tatomirescu despre PARADOXISM, din august 1984, la volumul "Le sens du non-sens" (1983) al lui Florentin Smarandache]

"Lui Ovidiu Florentin[1] i se potrivește de minune aforismul lui Carl Sandburg, din care se deduce că poetul este <un animal marin care trăiește pe uscat și ar vrea să zboare>. În sinuoasele căutări ale teritoriului poetic, Ovidiu Florentin descoperă <sensul non-sensului>. Criticul literar K. Raïss observă că <"Le sens du non-sens", au-delà de sa qualité de port-parole du paradoxisme, est un manifeste de l'anti-littérature> (K. Raïss, <O. Florentin: ecrivez vos paradoxes!>, în "L'Opinion", Rabat, Maroc, 2 mars 1984, p. 6>). Eugène Ionesco găsește manuscrisul plachetei <très intéressant>. Solomon Marcus relevă că <într-o formă mai generală, paradoxul este rezultatul suprapunerii, confuziei, sau identificării a două planuri distincte ale realității, ale limbajului, ale gândirii sau ale comportamentului. Tipic în această privință este identificarea limbajului obiect cu metalimbajul>. (S. Marcus, <Paradoxul>, București, Ed. Albatros, 1984, p. 6)

Cercetările actuale privind paradoxul si gândirea contemporane nu i-au fost străine lui Ovidiu Florentin, ci dimpotrivă ele l-au determinat să pună în fruntea plachetei în discuție un deosebit <Manifeste non-conformiste> <pour un nouveau mouvement littéraire: le PARADOXISME>. Dar "paradoxismul" lui Ovidiu Florentin vizează sfera cotidianului, a realității imediate, fiind mai înrudit cu literatura absurdului, cu literatura dadaistă;

"... sunetul și spiritul manifestului lui Ovidiu Florentin par a descinde mai degrabă din acel <Mouvement Dada>, al cărui protagonist european a fost Tristan Tzara; eforturile poetului sporesc parcă nodul gordian al orizonturilor; programul său privește, așa-zisa periferie a paradoxismului, exprimarea în <propoziții naive, cotidiene> a <contradicțiilor dure>, a <antitezelor>; totodată, se-ncearcă felul acesta de paradoxism în perimetrul <expresiilor figurate interpretate la propriu>, al <jocurilor de cuvinte>, mai precis, al calambururilor, al polisemantismului oximoronizat și, în ultimă instanță, intuind adâncimi paradoxiste în proverbe, propune <parodii ale proverbelor>. Se deduce ușor din <Le sens du non-sens> efortul lui Florentin de a se ralia literaturii avangardiste și celei a absurdului, îndeosebi prin frecventarea unor <pattern>-uri incontestabile: Tristan Tzara, Urmuz, Adrian Maniu, Jacques Prévert, Eugène Ionesco ș.a. Ovidiu Florentin, butaforizându-se, clownerizându-se, dadaizându-se, cu o sete copilărească de joc (Brâncuși zicea-ntr-un celebru aforism: <quand nous ne sommes plus enfants, nous sommes déjà morts>), nu de puține ori reușește "să farmece" receptorul: <Pays-bas, haut les coeurs! / Laissez la guerre / en payx> (<Le tout pour rien>); <Pierre apporte sa pierre à l'edifice> (<Un affreux beau-père>); <La police est en train / de voler en hélicoptère> (<À l'ordre du jour désordre>); <je n'ai pas besoin de faire / mes besoins> (<Théâtre en paradoxe>); <Lucien est dans le / costume d'Adam> (<Désarticulation du langage articulé>); <Pour chauffer une vierge il / allume le feu> (<Force de la faiblesse>); <Sergueï est gaucher, mais il part / du pied droit> (<Contradictions non-contradictoires>)."

[Ion Pachia TATOMIRESCU, Timișoara, august 1984]

---

[1] Pseudonimul inițial al lui Florentin Smarandache.